

Symbolika liczby 3,5

Tajemnicze 1260 dni

W Biblii znajduje się sporo dat, cyfr i wskazówek czasowych. Jedną z częściej pojawiających się dat jest 1260 dni. Wielu chrześcijan zastanawia się nad jej znaczeniem. Niektórzy traktują ją literalnie, inni symbolicznie nie odnosząc do żadnego szczególnego czasu. Niemniej jest to ważna data, ponieważ, zgodnie z Proroctwem Daniela 12:11, koniec tego okresu związany jest z czasami ostatecznymi, które wiążą się m.in. z większym poznaniem proroctw. Werset 10 wskazuje, że roztropni, w przeciwieństwie do bezbożnych, będą mieć poznanie czasów i proroctw wspomnianych w Księdze Daniela. Okres ten jest także związany z błogosławieństwem 1330 dni, tak więc znajdując moment, od którego możemy liczyć 1260 dni, znajdziemy datę rozpoczęcia błogosławieństw związanych z 1330 dniami. By w pełni znaleźć miejsca odnoszące się do tego okresu, trzeba zrozumieć rachubę tzw. roku proroczego.

Rok proroczy – 360 dni

Powszechnie uważa się, że rok proroczy w Biblii trwa 360 dni. Skąd to wiemy? Po pierwsze starożytny rok hebrajski (jak i egipski, i babiloński) składał się z 12 miesięcy trwających po 30 dni. Dla zharmonizowania roku słonecznego z księżycowym Izraelczycy dodawali 13 miesiąc. Potwierdzenie takiego liczenia roku proroczego znajdujemy także w Biblii. Jak wynika z „dziennika pokładowego” Noego, za jego czasów rok trwał 12 miesięcy po 30 dni. 150 dni było odpowiednikiem 5 miesięcy (1 Mojż. 7:11,24, 8:3-5). Wiedząc teraz, jak liczy się rok proroczy, możemy odszukać inne miejsca, które mówią o 1260 dniach. Są to wersety, w których mowa jest o 42 miesiącach ($42 \cdot 30 = 1260$) lub o 3,5 roku ($3,5 \cdot 360 = 1260$). Istnieje jeszcze jedno wyrażenie wskazujące na 1260 dni, jest to „czas, czasy i pół czasu”. Przez słowo „czasy” rozumie się dwoistość, która w chaldejskim jest reprezentowana w liczbie mnogiej, czyli 2 lata. Tak więc czas, czasy i pół czasu to 3,5 roku.

Zanim przejdziemy do poszukiwania znaczenia 1260 dni, przypomnijmy sobie, że zgodnie z zapisem Ezech. 4:5-6 dzień przedstawia rok, czyli 1260 dni może wskazywać na szczególne 1260 lat w rozwoju historii Kościoła.

Rok proroczy liczy 360 dni. Okres 1260 dni przedstawiony jest w Biblii jako 42 miesiące, 3,5 roku oraz „czas, czasy i pół czasu”. Zrozumienie symboliki czasów i proroctw jest dane tylko „roztropnym” w czasie końca.

Charakterystyka 1260 dni

Z proroczym odniesieniem do 1260 dni po raz pierwszy spotykamy się u proroka Daniela (7:25). Daniel, mając wizję 4. bestii, zatrwożył się i szczególnie zainteresował się nią – co daje nam wskazówkę chronologiczną, jakiego czasu i kogo szczególnie dotyczy ten okres. Bestia ta miała 10 rogów (królów), jednak 1 róg (król, władca) okazał się szczególny. Władca ten mówił zuchwałe słowa przeciwko Najwyższemu, męczył Jego świętych, odmieniał czasy i Zakon, a po 3,5 roku zostanie osądzony, pozbawiony władzy, by w końcu być zniszczonym. Zniszczenie tego szczególnego władcy doprowadzi do założenia Królestwa Bożego. Zwierzę to jest także opisane w 13 rozdziale Objawienia. Także tam bestia mówi rzeczy bluźniercze i walczy ze świętymi. Werset 18 identyfikuje ją liczbą 666.

Podobny obraz znajdujemy w Obj. 12:6,14, w wersecie, gdzie niewiasta jest prześladowana przez smoka podobnego do węża (Szatana). Niewiasta ta dostaje dwa skrzydła, by móc się przez 1260 dni ukrywać na pustyni, gdzie była żywiona. Trzy i pół roku na pustyni i cudowne karmienie przez kruki kieruje nas do historii Elisasza i jego prześladowania przez Achaba i Izabel. Okresu, w którym panowała susza i był brak deszczu.

Obj. 11:2-3 opisuje deptanie przez pogan świętego miasta przez 42 miesiące i oddanie im przedsionka symbolicznej świątyni. W tym samym czasie dwóch świadków odzianych w wory prorokuje przez 1260 dni.

Wszystkie te opisy wskazują na szczególny okres, w którym prawdziwy Kościół jest prześladowany przez instytucję, która ma praktycznie nieograniczoną władzę religijną, jak i świecką. Tak więc okres 1260 dni lub 3,5 roku wskazuje na szczególne prześladowania synów Bożych – wniosek ten jest spójny z 3,5-letnim okresem misji Jezusa przy Jego pierwszym przyjściu.

Zrozumienie czasu

By móc zidentyfikować okres 1260 lat szczególnego prześladowania prawdziwego Kościoła w Wieku Ewangelii, trzeba zidentyfikować symboliczne znaczenie postaci związanych z tym okresem. Wspomniany okres powiązany jest z negatywnymi postaciami, mającymi dominującą pozycję w ówczesnym świecie. Jest to smok, róg bestii, poganie deptający święte miasto i dziedzińiec świątyni, Izabel. Po drugiej stronie są postaci prześladowane: lud Boży, święci Boży, niewiasta, Elisasz. Postacie te w różny sposób nawiązują do prawdzi-

wego Kościoła. Jego prześladowcy to unia władzy cywilnej z religijną. By zidentyfikować prześladowców Kościoła, wystarczy rozszyfrować liczbę 666. Litery w starożytnych alfabetach posiadały numeryczną wartość, stąd liczby służyły czasem jako kryptogramy. W języku greckim, który był w pierwszych wiekach językiem kościoła chrześcijańskiego, wartość liczbową słów „kościół rzymski” (gr. Italika Ekklesia) wynosi 666...

I T A L I K A
10 + 300 + 1 + 30 + 10 + 20 + 1 = 372

E K K L E S I A
5 + 20 + 20 + 30 + 8 + 200 + 10 + 1 = 294

666

Co ciekawe, gdy w VI w. biskupi Rzymu stali się faktycznymi przywódcami religijno-politycznymi Europy, zaczęli się tytułować Vicarius Filii Dei. Także litery w języku łacińskim mają swoją wartość liczbową (cyfry rzymskie). Nie powinno nas dziwić, że tytuł Vicarius Filii Dei daje sumę 666.

V I C A R I U S
5 + 1 + 100 + 0 + 0 + 1 + 5 + 0 = 112

F I L I I D E I
0 + 1 + 50 + 1 + 1 + 500 + 0 + 1 = 554

666

Nie jest łatwo ustalić początku unii Kościoła rzymskokatolickiego z władzą świecką, ponieważ proces ten zachodził stopniowo. Pierwszym jego etapem była konkurencja o władzę nad Kościołem dwóch biskupów: Rzymu i Konstantynopola. W końcu cesarz Justynian I uznaje prymat duchowy i świecki papieża. Rok 539 w historii Kościoła zapisuje się ciekawym wydarzeniem z perspektywy Daniela 7 rozdziału: ustalono obowiązek obchodzenia mszy świętej (obrzydlivość spustoszenia). Zaczęto wpajać przekonanie, iż msza jest „ofiara”, a Chrystus realnie jest obecny na ołtarzu. Był to także pierwszy pełny rok, w którym po usunięciu z Rzymu Ostrogotów (arianie, rok 538) przez Belizariusza, papież mógł w pełni skorzystać z Noveli 131 edyktu Justyniana I (533 r.), w której cesarz uznaje dominującą rolę biskupa Rzymu nad innymi biskupami i daje mu świecką władzę w Rzymie. W tym samym roku padła stolica Ostrogotów – Rawenna. Dziesięć lat wcześniej w 529 r. został także ogłoszony Kodeks Justyniana, ustalający prawa panujące w Cesarstwie Rzymskim.

Licząc 1260 lat od tych wydarzeń, dochodzimy do ciekawych okoliczności:

1. 529 r. plus 1260 prowadzi do początku rewolucji francuskiej (1789 r.), która miała podłoże antyklerykalne.
2. 539 r. plus 1260 prowadzi do roku 1799, w którym Pius VI zmarł w niewoli napoleońskiej. Zamach stanu Napoleona Bonaparte dokonany 9 listopada 1799, w ocenie wielu historyków stanowi także koniec dziejów rewolucji francuskiej.

Co ciekawe, 10 lutego 1798 roku francuski generał Berthier zdobył Rzym i proklamując Republikę Rzymską, zażądał od papieża zrzeczenia się jego władzy doczesnej. Po odmowie Pius został wzięty do niewoli, było to 1260 lat po usunięciu Ostrogotów z Rzymu.

Wydarzenia te (szczególnie śmierć papieża w niewoli – 1799 r.) symbolicznie wyznaczają nam koniec okresu dominacji papieskiej nad świeckimi rządami oraz uprzywilejowanej roli Kościoła rzymskokatolickiego. Dekretem Konwentu Narodowego z 7 maja 1794 roku zostały zrównane wszystkie religie wobec prawa. Czytamy tam: „Wszystkie wyznania są w równym stopniu dozwolone i chronione. W żadnej jednak umowie cywilnej nie są dozwolone zastrzeżenia związane z wyznaniem i każdy akt, w którym byłaby mowa o wyznaniu, byłby nieważny. Świątynie publiczne są otwarte dla wszystkich wyznań. Obrzędy na zewnątrz świątyń są zakazane, obrzędy wewnątrz świątyń nie mogą być niepokojone. Kapłanowi żadnego wyznania nie wolno pod karą banicji ukazywać się publicznie w swych szatach liturgicznych”.

Można powiedzieć, że był to pierwszy przypadek w historii nowożytnej, w którym państwo nie było formalnie związane z żadną religią. Na kartach „Boskiego Planu Wieków” rozpoczyna się okres zwany czasami ostatecznymi (czas końca – dzień przygotowania), o którym proroczo pisał Daniel (11:35). Ostatnią fazą wielkiego dnia gniewu Boga i Baranka, czasów końca, będzie wielki ucisk.

„Dzieło Napoleona, wspólnie z Rewolucją Francuską, złamało religijny przesąd, upokorzyło pysznych i wywyższających się władców kościelnych, przebudziło świat i przyprowadziło go do poczucia godności własnej i poznania przywilejów człowieczeństwa, złamało władzę papieża [...]. Era, kończąca się w roku 1799 [...], jest jakby pieczęcią, stanowiącą granicę władzy i panowania papieża nad narodami. Czas zamierzony (tj. 1260 lat) zakończył się, a zapowiedziany sąd tego systemu się rozpoczął, aby być zniszczony i wytracony, aż do końca” („Wykłady Pisma Świętego”, III tom, str. 45-46).

Okres 1260 dni wskazuje na szczególnie prześladowania Kościoła przez Kościół rzymskokatolicki. Okres ten kończy się śmiercią papieża w niewoli Napoleona i rozpoczyna tym samym czas zwany w Biblii „czasem końca”.

Okres 1260 lat to także czas prorokowania dwóch świadków ubranych w wory. Zazwyczaj interpretuje się ten fragment jako Stary i Nowy Testament, ukryty w worach martwych języków. Jeżeli chcielibyśmy przyjąć takie zrozumienie tych dwóch świadków, raczej wskazywałby ten symbol na niezrozumienie prorocत्व biblijnych aż do czasu końca 1260 dni (obleczenie w wory), co potwierdza Dan. 12: 9. Br. E. Pietrzyk w komentarzach do Objawienia podaje inną myśl: „Wory, w jakie są odziani Pańscy pomazańcy, wskazują na stan pokory i uniżenia, braku chwały – w jakim z tej strony zasłony pielgrzymują ci, którzy przystąpili do przymierza ofiary (por. Mat. 11:29, Kol. 3:12, 1 Piotra 5:5)”. Okres dominacji papieżstwa w szczególności pasuje do tego opisu. Był to czas, w którym nawet prawda o istocie Boga, po wytępieniu narodów ariańskich, stała się rzadką i wyznawcy prawdziwego Boga musieli kryć się ze swoimi poglądami.

Wnioski

Rok 539, choć niezbyt znaczący we współczesnej historii świata, miał daleko idące konsekwencje dla prawdziwych członków Kościoła. Był to okres szczegól-

nych prób i prześladowań. W czasie tym lud Boży także był na pustyni (w ukryciu), w cudowny sposób karmiony i wzmacniany przez Pana Boga. Zrozumienie symboliki 1260 dni doprowadza nas nie tylko do daty rozpoczęcia czasów ostatecznych, ale także wskazuje na datę powrotu Jezusa Chrystusa na ziemię (Dan. 12:12). *Ale ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego! Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie* – Dan. 12:4. Zauważmy, że poznanie, zrozumienie prorocत्व wiąże się z badaniem, czyli wysiłkiem, poświęceniem czasu. Oby prorocत्व i zrozumienie czasu, w jakim żyjemy, było tematem naszych zainteresowań i wysiłków. W Liście św. Jakuba 1:5-6 czytamy: *A jeśli komu z was brak mądrości, niech prosi Boga, który wszystkich obdarza chętnie i bez wypominania, a będzie mu dana. Ale niech prosi z wiarą, bez powątpiewania; kto bowiem wątpi, podobny jest do fali morskiej, przez wiatr tu i tam miotanej*. Słowa te są często cytowane, chciałbym jednak zwrócić szczególną wagę na końcową część tych wersetów. Wiara ma być bez powątpiewania – jakże często pod falą wątpliwości i podważania Planu Bożego kryje się postawa opisana w Liście Judy (1:11,13,18-20). Miejmy wiarę niewątpliwą!

Mrzygłód Piotr